

The image features a background of soft, textured pink cherry blossoms against a light blue sky. The flowers are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The petals are a delicate pink, and the centers are a darker, almost purple hue. The overall style is painterly and serene.

60.

Wolkroviny

březen/duben

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	4
Rozhovor s panem učitelem O. Račkem	5
Velikonoce	7
Pečení velikonočního beránka	7
Pletení pomlázky	7
Zdobení kraslic	8
Řehtání	8
Tvůrčí psaní	9
Rozhovory s absolventy GJW	10
Brazílské jiu-jitsu	18
Historie	18
Oblečení	19
Systém páskování	19
Technika	19
Rozhovor s trenérem Leandrem Rodriguesem	20
Historická rubrika	23
15. březen 1939	23
První člověk ve vesmíru	28
Příběh na pokračování	30
Luštění	37
Křížovka	37
Osmisměrka	38

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

jako každé dva měsíce vás vítám u nového čísla Wolkrovin. Tentokrát jsme pro vás připravili velikonoční rubriku, ve které se dozvíte původ našich tradic. Hned na prvních stránkách najdete rozhovor s novým učitelem GJW – Ondřejem Račkem. Dále jsme pro vás připravili prezentaci kroužku tvůrčího psaní, článek o brazilském bojovém umění jiu-jitsu a opět jsme vyzpovídali naše absolventy ohledně studia na vysoké škole. Historická rubrika se tentokrát věnuje německé okupaci a také prvnímu člověku ve vesmíru. Než se zamyslíte nad luštěním na posledních stranách posledního vydání, můžete si přečíst i další díl příběhu na pokračování.

Tentokrát vás ale od čtení ještě chvíli zdržím. Toto číslo je posledním, které vytvoříme pod vedením paní učitelky Mgr. Lucie Ryšavé. Tímto bych jí chtěla poděkovat za téměř dva roky, kdy redakci vedla, a kdy se nám podařilo výrazně Wolkroviny oživit a značně se rozrostla i naše redakční rada. Za celou redakci Vám moc děkuji :-).

A za celou redakci vám, čtenářům, teď přeji příjemné čtení.

Karolína Příbylová
šéfredaktorka

Rozhovor s panem učitelem O. Račkem

Odkud pocházíte?

Pocházím z Jihlavy.

Chtěl jste se již od malička stát učitelem?

Rozhodně ne, jako každý student gymnázia jsem říkal, že rozhodně nebudu učitelem, ale bavila mě matematika a tělocvik. Snažil jsem se směřovat tak, aby mě studium bavilo, no a jsem tady.

Na jaké střední škole, následně univerzitě jste studoval a jaké obory?

Studoval jsem čtyřleté studium na gymnáziu Jihlava. Pak jsem pokračoval na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy, katedra matematiky a tělesné výchovy.

Myslíte si, že Vás univerzita dobře připravila na Vaše budoucí povolání?

V matematice mnohem lépe než v tělocvik. Asi bych tam mouchy našel, ale například v té matematice z toho čerpám ještě teď. Řekl bych, že mě univerzita připravila tak na 70 procent.

Je Gymnázium Jiřího Wolkerova první škola, na které učíte?

Ne, je to třetí škola, na které učím. Učil jsem šest let na gymnáziu v Praze, teď jsem půl roku učil v Olomouci na základní škole, poté se naskytla možnost přejít od pololetí sem, takže je to moje třetí štaće.

Co Vás na Vaší práci baví nejvíce?

Hlavně komunikace s lidmi. Baví mě ta interakce, baví mě si z Vás studentů dělat legraci, pak vy si ji děláte ze mě, samozřejmě v nějakých mezích. Celkově, že ta práce je rozmanitá, že člověk nejde každý den do kanceláře, tam dělá stereotypně to samé. Já přijdu do

práce, mám jednu třídu, tam mě někdo rozčílí, potom mám druhou třídu, tam mě zase nikdo nerozčílí, člověk se nenudí.

Přemýšlel jste někdy o změně povolání? Popřípadě proč?

Ano, přemýšlel. Těsně před tím, než jsem nastoupil sem, tak jsem byl na pohovoru ve firmě, která pořádá lékařské konference. Tam jsem uspěl, ale nakonec jsem se rozhodl ve školství zůstat. Ta práce také nebyla stereotypní, ale přišla mi škoda, aby mladý muž, kterého baví učit, skončil ve firmě. Takže jsem zvažoval, ale nezrealizoval.

Bylo těžké přejít z teorie do praxe?

Měli jsme na vysoké škole praxe, ale bylo jich docela málo, určitě by bylo dobré nějaké přidat. Přechod byl složitější, protože jsem nastoupil na školu, a hned jsem byl třídní, takže spousta papírů a bakalářů a všeho dalšího. Univerzita mě na učení připravila, ale s papíry kolem to bylo složitější. Naštěstí kolegové byli hodní a pomohli mi. I tady na Wolkerovi.

Jak nejčastěji trávíte svůj volný čas?

Sportem – fotbal, nohejbal a sem tam zajdu do posilovny. Dokonce jsem byl v naší nově vybavené posilovně. Ještě rád jezdím na kole a rád lyžuji, jak na běžkách, tak i na sjezdových lyžích. Dále trávím čas se svými dětmi, četbou a občas i nějakou hrou na počítači.

Co byste doporučil studentům, kteří uvažují o studiu učitelství?

Co bych jim doporučil? Doporučil bych jim, aby se toho nebáli, aby nedali na tlak okolí, který jim bude například říkat, že učitel není prestižní povolání. Tu prestiž si člověk musí zasloužit a nemůžou nás učitele házet do jednoho pytle, takže pokud to někdo chce dělat, tak ať si jde vlastní cestou.

Michal Synek, O6.A

Velikonoce

Velikonoce jsou tradičním křesťanským svátkem, který se slaví po celém světě. Je to tzv. „pohyblivý svátek“. Říká se mu tak proto, že není ve stejném datu. Odvozuje se od prvního jarního úplňku.

S Velikonocemi jsou spojeny také velikonoční tradice. Mezi nejznámější patří pečení velikonočního beránka, pletení pomlázky a hodování, zdobení kraslic nebo třeba řehtání. No a o těchto tradicích se můžete něco dozvědět v následujících řádcích.

Pečení velikonočního beránka

Proč se vlastně beránek peče? Kořeny sahají do doby, ve které žil Mojžíš. Ten vyzvedl izraelský lid z otroctví za „Velké noci“. Přípomínkou vysvobození byl obřad, kde měla každá rodina donést obětního beránka.

Pletení pomlázky

Na co pleteme pomlázku? No přeci na hodování. Říká se, že když šleháte dívky, budou celý rok zdravé a zůstanou mladé.

No a jak se taková pomlázka plete? Budete potřebovat 8 tlustších vrbových prutů a 2 tenčí. Tlustší pruty vezmete do svazku a vtisknete mezi ně jeden ze slabších. Tím začnete svazek omotávat a musíte ho dobře utahovat, aby se vám nerozmotal. Pak už přejdete k samostatnému pletení. Rozdělte si svazek na 4 a 4 pruty. Uprostřed každých 4 si udělejte mezeru. Začněte zprava doleva, na levém svazku. Z pravé strany vezměte vnější prut, přehněte doleva a prostrčte mezerou na levém svazku. Pak jej vraťte opět doprava, ale ponechte ho na vnitřní straně. To stejné udělejte z druhé strany. Vezměte vnější prut zleva, prostrčte mezerou v pravém svazku a vraťte na vnitřní stranu levého svazku. Postupujte pořád stejně, ale na konci nechte kousek rozpletený, ať máte kde uvázat mašličky.

Zdobení kraslic

Za hodování většinou dostanete jako odměnu zdobená vajíčka. Ty jsou znakem nového života, plodnosti a vděku. Proč se barví? Lidé dříve věřili, že tato vajíčka mají magickou moc, která se dají ještě posílit nabarvením.

Řehtání

Od čtvrtka do soboty chodí chlapci řehtat, aby nahradili zvony, které odletěly do Říma. Na Velký pátek v podvečer chodí od domu k domu, aby vykoledovali nějaké vejce nebo sladkosti. Nejstaršímu z chlapců se přezdívá kaprál a někteří s sebou nosívali slaměného Jidáše.

Adam Fajkus, O3.B

Tvůrčí psaní

Tvůrčí psaní patří mezi jedny z nepovinných předmětů na škole. Přihlásit se do něj mohou studenti vyššího gymnázia. Vyučujícím předmětu je Mgr. Michal Marek.

V hodinách předmětu se můžete dozvědět spoustu nových a zajímavých znalostí z odvětví literatury a slohu. Hlavní náplní je objevování nových slohových útvarů, kreativní vyjadřování v podobě textů a také následná debata o napsaných textech. Hodiny nejsou jen o věčném psaní, ale i probírání různých kulturních témat, knížek a současných sociálních problémů.

Předmět tvůrčího psaní je na naší škole populární spoustu let. Důkazem toho je i například knížka *Prostě jo. V tomhle městě žijeme*. Knižka je souborem povídek napsaných studenty tvůrčího psaní v roce 2009. Kniha měla velký úspěch nejen ve škole, ale i po celém Prostějově. Rozhodně doufáme, že to není poslední kniha vydaná studenty tvůrčího psaní.

Ve zkratce je předmět ideálním místem pro všechny kreativní a umělecké duše. Naučíte se zde spoustu nových znalostí a možná zde objevíte své skryté literární střevo. Ne každý zde musí začínat svou spisovatelemskou kariéru, ale můžete i objevit nový koníček.

Viktorie Kratochvílová, O6.A

Rozhovory s absolventy GJW

a) Tomáš Ovad

- univerzita a fakulta:
 - Fakulta chemicko-inženýrská VŠCHT Praha
 - Přírodovědecká fakulta Univerzity Karlovy
- obor: Fyzikální chemie, biochemie

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

Ačkoli bude v mnohém záležet na konkrétní vysoké škole, obecně se asi dá říct, že bude celé studium svěřeno do rukou pouze jim. Nikoho už nebude moc zajímat, v jakém stavu jsou Vaše poznámky, jestli se Vaše pozornost během přednášky odebere k Instagramu nebo jestli máte přezůvky. Stejně tak ovšem nikoho nebude zajímat, proč jste si včas nezapsali rozvrh, proč Vám propadl termín zkoušky, nebo proč Vám nevychází požadovaný počet kreditů. Někde existují studijní skupiny připomínající středoškolské třídy, jinde si musíte kolektiv „spolužáků“ vytvořit sami. Někde Vám bude počet průběžných testů a úkolů připomínat běžný gymnaziální režim, někde se budou zajímat o Vaši přítomnost pouze ve zkouškovém období. Celkově je tedy obtížné zobecňovat.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

Většina přírodovědných předmětů vyučovaných na GJW poskytuje tak omezený záběr vysokoškolské reality, že opírat se přímo o znalosti z gymnázia by bylo alespoň v mém případě poněkud odvážné. Osobně nejvíce vděčím za kvalitní základy fyziky Mgr. Krahulcové. Na její výklad a šikovné „triky“ při řešení úloh si skutečně vždy rád vzpomenu a z rozhovorů se spolužáky ze zbytku České republiky jsem pochopil, že ne každý měl na výuku fyziky takové štěstí. V případě matematiky a chemie mi situace připadala opačná.

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

Během studia na GJW jsem se účastnil soutěží a projektů pořádaných vysokými školami, na které jsem se později vydal studovat, a v maturitním ročníku jsem absolvoval tři předměty bakalářského studia na Přírodovědecké fakultě v Olomouci.

O průběhu semestru i útrapách zkouškového období jsem tak získal představy poměrně reálné, díky kontaktu s nadšenci ve vysokoškolském prostředí jsem se však ve svých zájmech utvrdil a na pomaturitní studia se tak těšil ještě víc (a nezklamala mě).

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

Slunečné dny v půli září předznamenávají začátek semestru, který končí okolo Vánoc. Typicky se asi ve 2/3 předmětů píše dva průběžné testy (v polovině a na konci semestru), na které navazuje písemná a ústní zkouška. V kombinaci s domácími úkoly mi tyto předměty skýtají většinu všedního programu. Zbylé předměty bývají zakončeny pouze zkouškou (písemná/ústní/obojí), ty obvykle dostanou hlavní slovo až v průběhu lednového zkouškového období. V půli února začíná další čtrnáctitýdenní program obdobného rázu, který pak vrcholí závěrem zkouškového období kolem konce června.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

Zde bohužel můžu oslovit pouze přírodovědecky orientovanou část čtenářstva, ale rozhodně nelituji volby biologicko-chemického semináře. V mém studijním plánu poskytoval tento předmět v podstatě jediný skutečný výklad biochemie, je tedy velmi žádoucí volbou i pro zájemce o studium lékařských oborů. Dále záleží, jak se nabídka volitelných předmětů (a především jejich vyučujících) změnila. Obecně se mi ale osvědčilo od učitelů získat spíše nadšení pro obor, na kterém jsem pak stavěl samostatným studiem. V tomto ohledu bych velmi doporučil předmětové olympiády, které člověku do

oboru poskytnou skutečný náhled, a nadto ho seznámí s prostředím a lidmi, po jejichž boku by mohl v budoucnu studovat.

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získali na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrali střední odbornou školu?

Všeobecný přehled považuji spíše za jistou společenskou nezbytnost než za výhodu do vysokoškolského studia. Volby gymnázia namísto SOŠ však nelituji nejen kvůli němu, ale především kvůli prostředí a příležitostem, které mi tímto typem studia byly nabídnuty. Díky gymnaziálnímu režimu jsem si uvědomil, jak moc mě baví se učit (a učit ostatní), získal jsem nezbytné dovednosti (samostudium, organizace času, příprava a podávání prezentací apod.) a zamiloval si svůj budoucí studijní obor a s ním související oblasti (chemie, matematika, fyzika, biologie). To by mi samo o sobě stačilo k tomu, abych na osmileté gymnázium nastoupil znovu, pokud bych se měl rozhodnout. Seminář čínštiny nebo dvouletý kurz latiny jsou pak moc příjemné bonusy, kterými např. nyní s oblibou „machruji“ před svým školitelem, fyzikálním chemikem s teologickým vzděláním, prof. Slavičkem :-).

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

Tuto skutečnost bohužel nedokážu hodnotit ze své zkušenosti, protože jsem byl jedním z posledních absolventů „starého“ všeobecného studijního plánu, kde byla výuka angličtiny ve standardním středoškolském rozsahu. Anglicky jsem se učil víceméně sám, jednou z nezapomenutelných osobností pro mě byla nicméně Mgr. Becková, která se mi s angličtinou věnovala (ačkoli mě vlastně nikdy neučila) a s úctou ji považuji za svou životní mentorku.

b) Kristýna Grydilová

- univerzita a fakulta: Slezská univerzita, Fakulta veřejných politik v Opavě
- obor: Veřejná správa a sociální politika – kombinovaná forma studia

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

Hlavní takovou změnou je větší samostatnost a zodpovědnost ke studiu. Profesori vám nebudou diktovat, co si máte přesně poznačit, připomínat termíny zkoušek či dávat aktivity pro zlepšení známek. Co si nezjistíte, nepohlídate nebo se nenaučíte, vaše chyba. Je to i méně osobní, jelikož je na škole o mnoho více studentů, neznají vás jménem, ani více osobně, jak jste na to byli zvyklí. Dalšími změnami jsou např. organizace školního roku, jiný způsob známkování, získávání kreditů pro ukončení vzdělání, jiné vzdělávací podklady pro přípravu ke zkouškám, ukončování semestru nebo přihlašování si předmětů do vašeho rozvrhu.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

Zatím jsem při studiu využila znalosti hlavně z předmětu základy společenských věd. K dalším předmětům patří dějepis, anglický jazyk, také i matematika nebo zeměpis.

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

Věděla jsem už předběžně, co mě čeká, jelikož mám starší setru, která již za mého studia na gymnáziu studovala na vysoké škole. Někteří z mých kamarádů již také studovali na vysoké škole, takže jsem byla od nich informovaná a částečně připravená. Moc se tedy moje představy a realita nelišily. Ale ze začátku mě to také samozřejmě zaskočilo, nejde se na to úplně připravit. A také chvíli trvá, než si zvyknete a najdete si svůj systém. Je to něco jiného než střední škola a zkouškové období je o něco těžší než testy na střední.

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

Můj akademický rok se trochu liší od běžného, jelikož jsem studentem kombinovaného studia. Můj akademický rok je rozdělen na dva semestry, zimní a letní, v každém semestru mám přednášky, které si zapisuji do rozvrhu před začátkem semestru. Na přednášky dojíždím buď jednou za čtrnáct dní v pátek, každý pátek nebo i některé soboty, v každém semestru je rozvrh přednášek jiný. Každý semestr se ukončuje ve zkouškovém období, kdy předměty ukončujete zkouškou či zápočtem. Za ukončení zkoušky získáváte jak známku, tak hlavně kredity, které jsou podstatné a sbíráte je po celou dobu studia.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

Určitě záleží, jakému zaměření se bude chtít student v budoucnu věnovat. Pro svůj obor a celkově všem, kteří se budou chtít zaměřit na humanitní společenské vědy, bych určitě doporučila seminář ze základů společenských věd. Student tak získá základ a důležité informace, které se mu budou při studiu hodit.

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získali na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrali střední odbornou školu?

Ano, všeobecný přehled, který jsem získala na gymnáziu, mi pomáhá v oboru, který teď studuji na univerzitě. Chtěla jsem po střední škole pokračovat ve studiu na vysoké škole a všeobecný přehled, který získáte, vám pomůže jak při studiu, tak i při výběru zaměření či oboru, který budete chtít na vysoké škole studovat.

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

Důraz na výuku angličtiny mi pomohl jak při pobytu v zahraničí, kdy jsem používala pouze anglický jazyk ke komunikaci, tak i při výuce předmětů s anglickým jazykem na univerzitě, kdy jsem využila znalosti z výuky na gymnáziu.

c) Karolína Uvázlová

- univerzita a fakulta: Právnická fakulta Univerzity Palackého
- obor: Právo a právní věda

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

Osobně jsem po nástupu do prvního ročníku asi nejvíce pocítila změnu v organizaci času a v možnosti si studium přizpůsobit a individualizovat. Možnost zvolit si vlastní rozvrh, stejně jako možnost vybrat si z takřka neomezeného množství volitelných předmětů byla opravdu jedním z největších pozitiv. Na právnickou fakultu nastupuje do prvního ročníku velké množství studentů. Ocitnete se na velké škole s tisícovkami studentů a stovkami učitelů a bohužel vás už nečeká klasická třída čítající 30 lidí, které za 5 let důvěrně poznáte. Každému vyhovuje něco jiného, ale pokud chcete na (jakoukoli) VŠ vstoupit s pocitem větší „integrace“, rozhodně doporučuji zajet na „seznamovák“. Právnická fakulta pořádá svůj vlastní, ale pořádá se i celouniverzitní. Tam načerpáte nejdůležitější informace do začátků, ale především poznáte alespoň hrstku svých nastávajících spolužáků.

Jako poslední zmíním, že kvalitní příprava do hodin je alespoň na olomoucké PF opravdu nutností. Na rozdíl od jiných právnických fakult se vyžaduje průběžná příprava, ale vzhledem ke kvantitě a náročnosti učiva to ve zkuškovém rozhodně oceníte.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

Při studiu práv jsem zejména na začátku studia čerpala nejvíc z učiva předmětu ZSV a částečně i dějepisu. Rozhodně doporučuji mít v paměti alespoň historii 20. století, pro orientaci v problematice kontextu přijímání a výsledné podoby některých našich dosud platných právních norem je tato znalost rozhodně přínosná, ne-li nutná. Někteří učitelé si jako aktivitu v první hodině třeba připravili test na náhodná historická fakta z této doby, čímž nás chtěli motivovat, abychom si případné nedostatky doplnili. Je to ale specifikum spíše

předmětů v nižším ročníku, pak už čerpáte hlavně ze znalostí získaných na VŠ. Pro studium práv je třeba mít všeobecný přehled, stejně jako přehled o politickém dění, v čemž by studenti gymnázia měli mít nespornou výhodu.

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

Moje představy se bezesporu do určité míry lišily. Nejvíce se moje představy s realitou rozcházel zřejmě právě v tom, co očekávat od oboru, který jsem si zvolila. Moje představa o studiu práv byla taková, že mě bude všechno nesmírně bavit, jelikož jsem byla pro tento obor rozhodnuta už řadu let. Realita je ale taková, že při studiu čehokoli narazíte na méně a více „atraktivní“ a zábavné oblasti a že přijdou chvíle, kdy se něco nepodaří, kdy zjistíte, že se musíte naučit studovat jinak a efektivněji, ale to všechno k životu vysokoškoláka patří. Určitě se dostaví pocit, že něčemu (na začátku spíš ničemu) nerozumíte, ale není třeba to brát nijak fatálně. Uplyne semestr, rok, dva, a zjistíte, že najednou mnoho věcí dává mnohem větší smysl.

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

Nová skladba akademického roku je jednou z dalších odlišností od studia na střední škole. Akademický rok se dělí na zimní a letní semestr (ZS a LS), po kterých vždy následuje zkouškové období. Na PF UPOL začíná zimní semestr většinou v druhém zářijovém týdnu a výuka končí zhruba v půli prosince, kdy je možné stihnout některé zápočtové a zkouškové předtermíny, pakliže jsou vypsaný (není to totiž pravidlo). Pak následuje zkouškové období, které končí začátkem letního semestru, což připadá zpravidla na půlku února. První zkoušky v LS připadají většinou na přelom května/června. V závislosti na tom, jak úspěšně a rychle budete zkoušky plnit, se bude odvíjet délka prázdnin.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

Rozhodně doporučuji povinně volitelný seminář ZSV v rámci předmaturitní přípravy. V době, kdy jsem byla na gymnáziu, jej vyučoval Mgr. Jakub Haluza. Pamatuji si, že v předmětu jsme se kromě přípravy k maturitě blíže věnovali některým právním odvětvím a jejich specifikům.

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získali na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrali střední odbornou školu?

V přípravě na studium práv považuji gymnázium za vhodnou volbu. Jak jsem zmiňovala výše, profil gymnazisty je dobrým předpokladem pro tento obor. Myslím, že nespornou výhodou je také to, že absolvent gymnázia je zvyklý se pravidelně – ale i narázově :-) – učit a má tak předpoklady pro lepší zvládnutí zkouškového období.

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

V prvních dvou letech se na PF UPOL pokračuje ve studiu angličtiny, přičemž se klade důraz výhradně na odbornou právní angličtinu, tudíž pevný základ z předchozích let byl velkou výhodou, ale i nutným předpokladem pro efektivní navázání ve studiu angličtiny.

Karolína Příbylová, O4.A

Brazílské jiu-jitsu

Brazílské jiu-jitsu (zkráceně BJJ) je bojové umění, které se od ostatních bojových umění liší tím, že mnohem víc používá sebeobranné prvky. Je také mnohem víc zaměřené na grappling (způsob zápasu, ve kterém má zápasník za cíl dostat svého soupeře do situace, kdy ho svým tlakem nutí soubor vzdát) a je zaměřený víc na boji na zemi. BJJ také zastává názor, že i menší člověk dokáže zneškodnit většího člověka, když je použita správná technika. BJJ podporuje koncentraci a duševní sílu a také učí hodnotám jako je respekt a disciplína.

Historie

Historie brazílského jiu-jitsu začíná na začátku 20. století. V tomto období začali do Brazílie proudit imigranti z Japonska. Jedním z imigrantů byl v roce 1914 Japonec Micuo Maeda, přezdívaný hrabě Koma, který během svých školských let v Japonsku zápasil v sumó a studoval bojová umění v Kodokanu. Maeda měl zkušenosti s výukou juda. Jedním z jeho žáků byl v Belému Carlos Gracie. Carlos Gracie v roce 1925 zakládá společně se svými bratry v Rio de Janeiru akademii jiu-jitsu. V každém větším brazílském městě postupně zakládali nové akademie jiu-jitsu. Rodina Graciů vytvořila pravidla pro BJJ, které se postupně rozrůstá do světa.

Oblečení

Oblečení v BJJ se dělí na Gi a NoGi. V Gi se nosí uniforma, která se skládá z kimona, kalhot a pásku. V NoGi se nosí oblečení z elastického materiálu, většinou šortky a rashguard (obtáhlé tričko). Kimono v jiu-jitsu je oproti kimonu v judu mnohem těžší a límec je mnohem pevnější. Uniformy bývají většinou bílé, ale v jiu-jitsu je běžné nosit uniformy i v jiných barvách.

System páskování

Pro rozlišení zkušeností a pro motivaci cvičenců existuje v BJJ systém páskování, který má původ v judu. Nejdříve jsou 4 druhy barevných pásek a pak následují černé pásky s celkem 10 stupni. Na rozdíl od většiny bojových sportů se nový stupeň neuděluje zkouškami, ale rozhoduje o tom trenér na základě zkušeností jedince. Některé školy navíc pro větší rozlišení rozdávají bílé proužky, které značí, jak blízko je cvičenec k vyššímu stupni.

Technika

Existuje přes 600 druhů technik. Oproti judu, které se odehrává v 90 % ve stoje a v 10 % na zemi, se BJJ odehrává v 90 % na zemi a v 10 % ve stoje. BJJ umožňuje širokou škálu technik uchopení, škrcení, páčení a hodů.

Rozhovor s trenérem Leandrem Rodriguesem

Rozhovor s trenérem Leandrem Rodriguesem ze Samba Jiu Jitsu Dojo ve Smržicích.

Tell me something about yourself – where were you born and where did you grow up?

I was born in Brazil in the state of São Paulo and in the city of Guarulhos. I was born at the beginning of the 80s. I have memories of living in a very populated place but very close to nature with lakes and forests, not far away from home.

How did you get to BJJ? When did you start and why?

I left Brazil in 1998 and I started living in Spain, which I left in 2007. I started BJJ in 2010 because of life changes, my life changed very fast and I was looking for something to give me stability, to gain self-confidence and to work on some aspects of my personality that I wanted to improve. And being a Brazilian, I thought it was the best sport for me to do. In London I went to my teacher Marco Canha and I started training with him.

What are your biggest achievements in BJJ?

My biggest achievement in BJJ right now is building a team with children, coming from London to the Czech Republic and within one year having a place that functions and has lessons, I give over 20 lessons per week.

How did you get to the Czech Republic? What led you to establish a BJJ academy?

The idea of having a BJJ academy came some years ago in London. I decided to do something I like to do because I like teaching and I know I can do it well. I started preparing myself and creating a methodology for adults, which took me about 2 years. While I was creating the main question was where. It was between going to Spain or the Czech Republic. Me and my wife were almost sure of going to Spain, but then in 2019 things changed and we realised that the Czech Republic would be the best thing for us. We didn't want to live in a big city and somewhere where it didn't have BJJ so I could bring BJJ. So then Prostějov came into our minds and we thought it would be the best option.

Why should a person at least try BJJ?

There are different reasons. One reason is self-defence, someone wants to learn self-defence and that is good. Another reason as a competitive sport, people like to compete and that is good as well. Other reason is discipline for children. Focus and respect is something that is interesting with children. For people with self-confidence issues it's self-confidence. It is an important question why to try but the most important question is where to try. People have to research for information especially in places where BJJ isn't developed and make sure the coaches are legit. They have the proper training and a proper character especially when dealing with children. And they have a methodology as well as a place where the sport can be performed safely.

What did BJJ bring into your life?

It helped me at looking at my weaknesses and having the fortitude to face them. It helped me with self-confidence and it also keeps me healthy.

How do you see your academy in the future?

I want to develop teams for children. I want to have a jiu-jitsu specific for women, now I have two lessons per week for women but I would like to grow this team. And finally competitors to be competing.

Do you think a person could start doing BJJ at any age?

Yes. You have to know what you want from the sport and then you have to find a place that can accommodate your needs.

Have your students already won some competitions?

As a team, yes. In Vsetín on ADCC Czech Open we got one gold medal and two silver medals. The gold one was beginner under 91 kilograms with just 6 months of training. We will be competing in June. But what I tell my students that we go there to enjoy and to compete, of course we go there to win, but you are also competing against yourself.

What would you like to tell our readers?

BJJ is a complete martial art. It can be a way of learning self-defence, a combat sport and a way of teaching values. If you want to start training, go to a place, check the coaches' background, look at the environment. It is a new and a growing sport all around the world, especially in the Czech Republic.

Odetta Ambrož, O5.A

(obrázky: kingjiujitsu.com, dreamstime.com, bjsuccess.com, stock.adobe.com)

Historická rubrika

15. březen 1939

V letech 1938 a 1939 začala jedna z nejtemnějších kapitol v našich dějinách. Dne 15. března byl zbytek Československa obsazen nacistickými vojsky. V tomto článku se dozvíte, jak vlastně k německé okupaci vůbec došlo a také, jaké měla důsledky.

Nástup nacismu v Německu

Abychom byli schopní pochopit, proč druhá světová válka vůbec začala, musíme si nejprve rozebrat situaci, ve které se Německo nacházelo po konci té první. Poté, co 11. listopadu 1918 skončila tenkrát dosud nejničivější válka, bylo Německo pokládáno za jejího hlavního viníka. Na základě

Jmenování Hitlera kancléřem (denikn.cz)

Versailleské smlouvy muselo přistoupit na tvrdé podmínky. Muselo platit reparace (válečné náhrady, jež poražený odvádí vítězi), které byly tak vysoké, že je nebylo ani schopné splatit, ztratilo velkou část svého území a došlo také ke značným vojenským omezením. Německo upadlo do obrovské krize. Nezaměstnanost dosahovala až 40 % a státní ekonomiku zmítala hyperinflace. Není tak divu, že se k moci dostali nacisté v čele s Adolfem Hitlerem, kteří nabízeli efektivní řešení problémů. 31. ledna 1933 byl Hitler jmenován kancléřem a nedlouho nato se Německo začalo postupně měnit v totalitní stát.

Češi a Němci

V českých zemích odjakživa existovala německá menšina. Až do konce 19. století se sama označovala pouze jako „Němci“, případně „čeští Němci“. Název „Sudetští Němci“ se ujal až ve 20. letech 20. století, kdy byl výraz „Sudety“ zpolitizován. Stejně však označovali hory na severovýchodě dnešní ČR už římský letopisci.

Německá menšina obývající pohraničí, která čítala víc než 3 miliony obyvatel, se v Československu cítila utlačována. Sice v průběhu 20. a 30. let procházela značným kulturním a jazykovým rozvojem –

Předseda SdP Konrad Henlein
(commons.wikimedia.org)

vycházely např. německé noviny, byly zřízené německé školy, v Praze byla možnost studovat na německojazyčné univerzitě. Důvodem, proč byla řada Němců nespokojených, tak byla spíš odepíraná politicko-územní autonomie (což byl problém ostatně třeba i na Slovensku). Němci setrvali v opozici proti československému státu přibližně do poloviny 20. let, kdy se situace mírně zlepšila. Vztahy však znovu zhoršily důsledky celosvětové hospodářské krize ve 30. letech. Zhruba ve stejnou dobu v Sudetech začala působit „Sudetoněmecká strana“ (SdP), v jejímž čele stál Konrad Henlein. Stranu volilo až dvě třetiny německých voličů. Byla založena v roce 1933 a i přesto, že ve stejném roce se v Německu začal rozmáhat nacismus, pod vliv německé propagandy se SdP dostala až v letech 1937-8.

Mnichovská dohoda

Jak bylo již řečeno, Sudetoněmecká strana byla v průběhu let 1937-8 radikalizována a nacifikována. Němci v pohraničí začali víc a víc podporovat Hitlera a zájmy jeho „Třetí říše“. Předseda SdP, Konrad Henlein úzce spolupracoval s Hitlerem a byl vlastně jeho prodlouženou rukou v Sudetech. Hitler ale nespolehal jenom na SdP, nýbrž se na zničení republiky připravoval i vojensky. V roce 1937 dal vypracovat tzv. Fall Grün, neboli plán na útok proti republice, kdyby došlo k případné válce. Napjaté nebyly vztahy pouze s Němci v pohraničí. Od konce 20. let na Slovensku sílily strany, které prosazovaly jeho autonomii. Republika tak byla ohrožována jak zvenčí, tak zevnitř.

V dubnu 1938 došlo ke sjezdu SdP v Karlových Varech. Strana si nadiktovala tzv. karlovarské požadavky. Po československé vládě žádala autonomii oblastí osídlených Němci, volnost nacistické propagandy atd. Vedení republiky však nebylo na tyto požadavky

ochotné přistoupit, neboť by jimi byla ohrožena suverenita státu. SdP se tedy „urazila“ a v září odmítla jakékoli další jednání s československou vládou a prezidentem Edvardem Benešem.

Situaci v Československu s jakousi nelibostí sledovali i jeho spojenci. Britský premiér Neville Chamberlain si dával za cíl udržet v Evropě za každou cenu mír. Británie a Francie volily politiku appeasementu, neboli ústupků. V rámci tohoto postupu usiloval britský ministerský předseda o schůzku s Hitlerem, který byl ale v září 1938 zaneprázdněn Velkoněmeckým sjezdem v Norimberku. Na jeho závěru Hitler pronesl ostrý projev proti ČSR a adresně proti prezidentu Benešovi. Sudetským Němcům přislíbil „ochranu“ a poprvé také vznesl nárok na připojení Sudet k Německu.

Dne 15. září se konečně podařilo dohodnout schůzku Chamberleina s Hitlerem. O čtyři dny později se Chamberlain sešel s francouzským premiérem Daladierem v Londýně a společně vyzvali Československo k odstoupení pohraničí ve prospěch Německa.

Představitelé Velké Británie, Francie, Německa a Itálie po podpisu Mnichovské dohody;
zleva: N. Chamberlain, E. Daladier, A. Hitler, B. Mussolini
(zdroj: nasregion.cz)

Československá vláda nejprve s odsouhlasením požadavků z 15. září

váhala a tím, že s nimi nakonec víceméně souhlasila, si zařídila ztrátu moci. Nová vláda s požadavky odmítla souhlasit a 23. září byla v Československu vyhlášena všeobecná mobilizace. Západní mocnosti i přes všechny spojenecké smlouvy s Československem váhaly, jestli nám mají přijít na pomoc.

Situaci se rozhodli vyřešit na konci září v Mnichově. V noci z 29. na 30. září 1938 byla podepsána Mnichovská dohoda. Své podpisy pod smlouvu připojili Hitler, Chamberlain, Daladier a italský diktátor Mussolini. Zástupci Československa nebyli k samotnému jednání přizváni, výsledek jim byl pouze oznámen. Ten samozřejmě představoval povinnost ČSR vzdát se Sudet ve prospěch Německa. Adolf Hitler se rovněž zavázal k tomu, že pokud získá pohraničí, nechá zbytek Československa na pokoji. Edvard Beneš, který 30. září dopoledne obdržel Mnichovskou dohodu, se rozhodl kapitulovat. Chamberlain a Daladier se domů vrátili hrdí, že právě zabránili válce, avšak nikdo z nich tehdy netušil, že Hitler plánuje dohodu porušit.

Druhá republika a rozbití ČSR

Pojmem „druhá republika“ se označuje období od podepsání Mnichovské dohody do začátku okupace. Druhá republika tak netrvala dlouho, jenom přibližně půl roku.

I přes své krátké trvání došlo v období druhé republiky k řadě důležitých událostí. 1. října započal zábor pohraničí. Až do listopadu si z našeho území ukouslo nejen Německo (k tomu byly připojeny Sudety), tak Polsko a Maďarsko. Polsku připadlo Těšínsko a Maďarsko získalo jižní Slovensko a část Podkarpatské Rusi. Československá armáda se podle rozkazu prezidenta Beneše stáhla bez boje. Československo ztratilo 30 % svého území a přibližně třetinu obyvatelstva.

Dne 5. října 1938 abdikoval prezident Beneš. O den později byla na Slovensku vyhlášena autonomie. Československo se stalo federací a jeho název se změnil na Česko-Slovensko. 30. listopadu byl zvolen nový prezident, Emil Hácha. Ten bývalý, Edvard Beneš, zůstal v Londýně, odkud v průběhu války řídil exilovou vládu respektovanou řadou států namísto Německem zřízeného protektorátu.

Na Slovensku mezitím sílilo separatistické hnutí (prosazovalo slovenskou samostatnosť) podporované Hitlerem (ten měl pochopitelně za cíl rozbít ČSR). Pozval si do Berlína Jozefa Tisa, předsedu slovenské autonomní vlády a dal mu na výběr ze dvou možností – buď se odtrhnou od Československa, nebo budou vydáni napospas Maďarsku (spojenci Hitlera). Slovensko pochopitelně volilo samostatnost, a tím pádem 14. března vznikl samostatný slovenský stát kolaborující s nacistickým Německem. Jeho prezidentem se stal Jozef Tiso. Podkarpatskou Rus během dvou dnů obsadila maďarská armáda.

Prezident Hácha žádal po Hitlerovi schůzku už 13. března, ale Hitler čekal, až se osamostatní Slovensko, aby byl prezident v horší vyjednávací pozici. 14. března pak donutil Hitler Háchu podepsat souhlas s německou okupací zbytku ČSR.

Protektorát Čechy a Morava

Dne 15. března v šest hodin ráno začala německá vojska překračovat hranice. V 9 hodin vpochoďovala do Prahy a na Pražský hrad dorazila v 11 hodin. Jednu hodinu po poledni už měla pod kontrolou celé území. Během prvního celého dne okupace panovalo

pochmurné počasí – padal mokrý, těžký sníh a foukal ledový vítr. Armáda, ani obyvatelstvo nekladlo okupantům skoro žádný odpor.

O den později, 16. března, byl zřízen Protektorát Čechy a Morava. Všechny české úřady byly přeměněny na protektorátní, gestapo začalo zatýkat nepohodlné osoby a říšským protektorem se stal Konstantin von Neurath, který ve funkci setrval až do roku 1941 (tehdy ho nahradil Heydrich). Český národ čekalo šest let nejistoty pod tvrdým útlakem nacistické říše, který byl ukončen až pražským povstáním v květnu 1945.

Německá vojska okupující ČSR
(ct24.ceskatelevize.cz)

Adolf Hitler na Pražském hradě
(novinky.cz)

První člověk ve vesmíru

Dne 12. dubna uplynulo 61 let ode dne, kdy se poprvé člověk dostal mimo atmosféru Země a vstoupil do neznámých vod vesmíru. Co vedlo k této významné události, jak probíhala a kdo se stal její součástí? To se dozvíte v následujícím článku.

Předpoklady a příprava astronautů na (Z)zemi

Již v roce 1957 začal Sovětský svaz pomyslnou soutěž s USA o to, který občan dané velmoci překročí přes pomyslný práh do neznáma, a tak poslali do vesmíru nejspíše nejznámější fenku na světě, Lajku. Ta se avšak nedostala zpátky na zem živá.

Dalšího pokroku však dosáhli Američané, kteří o 4 roky později, 31. ledna 1961, vyslali šimpanze jménem Ham, který, k udivení všech lidí na Zemi, přežil. Ten se tak stal prvním lidoopem ve vesmíru. Tahle událost všem ukázala, že se dá z vesmíru vrátit živý a zdravý a že jsme pravděpodobně připraveni vystřelit do kosmu i člověka.

Již rok před oním dnem D se začali vybírat první dobrovolníci. Tehdy byli z 3000 zájemců vybráni pouze dva „vyvolení“, byl to Jurij Alexejevič Gagarin a jeho náhradník German Titov. Ti museli projít ročním výcvikem, aby se mohli letu zúčastnit.

Průběh letu

Dne 12. dubna 1961 astronauti vstávali v brzkých ranních hodinách. Nasnídali se v montážní budově areálu a poté následovala krátká zdravotní prohlídka obou zúčastněných. Deset minut po sedmé hodině ranní už oba muži seděli na svých místech v prostorách kosmické lodi Vostok 1. V 9 hodin a 7 minut moskevského času odstartovali z kosmodromu.

Po menších komplikacích při startu se po několika minutách ocitli ve stavu beztlíže. Kosmonauti neustále udržovali kontakt s řídicí věží, které líčili své poznatky a pocity z plavby. Za necelou hodinu dosáhla loď maximální výšky, a tak se začali chystat k návratu.

Sestup byl komplikovaný. Motor Vostoku 1 nepracoval tak, jak měl, a tak se kvůli neoddělenému přístrojovému úseku kabiny loď dostala do rotace. Naštěstí se po několika minutách nakonec rozdělila a vše se vrátilo k normálu.

Po 108 minutách od startu posádka přistála u vesnice Smelovka, ležící nedaleko města Engels.

Po letu

Jurij Gagarin byl samozřejmě oslavován nejen ve své domovině, ale i v zahraničí. Z hodiny na hodinu se stala z neznámého pilota celebrity. Toho využila sovětská vláda ke své propagandě. Byl povýšen z nadporučíka na majora a byl vyznamenán titulem hrdina Sovětského svazu a Leninovým řádem. Gagarinův let byl i uznán a zaznamenán Mezinárodní leteckou federací pro letecké rekordy.

Jakub Havel, O3.B

(obrázky: ct24.ceskatelevize.cz, aukro.cz)

Příběh na pokračování

Jak překazit loupež

Minule jste četli: *Lily, Sissinka a Bill postupně odhalují nové informace o Margaret. Vytvoří teorii, podle které je jejich hlídačka členka rozvědky a v Zapadákově chystá organizovaný zločin. Jejich domněnka se čím dál víc potvrzuje poté, co se jimi pozorována Margaret vydá do chatové osady Billových páníčků, kterou za bílého dne vytopí. O co Margaret usiluje?*

Dny ubíhaly nejjednotvárněji, co to šlo. Margaret se po snídani pokaždé zamkla v koupelně a něco vyřizovala po telefonu. Odpoledne se pak většinou někam vytratila a často se vrátila až k večeru. Zato my jsme byli naprosto bezradní.

Poslední vodítko ke své skutečné identitě nám Margaret zanechala, když jsme ji pozorovali v chatové osadě. Od toho dne uběhl už týden, a i přes sérii našich porad v zahradním domečku jsme na nic kloudného nepřišli i proto, že Margaret si svůj notebook vždycky, když odjížděla, svědomitě brala s sebou. Jedna věc nám ale byla jasná – musíme se před ní mít na pozoru.

Jednou byla Margaret pryč celou noc. Vrátila se až v osm ráno. Skopla boty do kouta v předsíni, z mrazáku vytáhla pořádný kýbl zmrzliny a vyčerpaně si lehla na gauč. V pokoji bylo stále příjemné přitímní, závěsy zůstaly zatažené už od večera, kdy Margaret odešla.

Naše hlídačka se natáhla po ovladači a pustila si televizi. Zrovna v ní běželo ranní zpravodajství.

„To je vše z hlavního města, vážení diváci,“ vykládala moderátorka, která to před vysíláním trochu přehnala s tvářenkou, a obrátila se do jiné kamery.

„My už se teď vydáváme do Zapadákova, kde byly v noci vykradeny dva domy v tamní ulici,“ uváděla další téma a my jsme zpozorněli.

„Více nám už sdělí naše reportérka v terénu. Jsou už známy nějaké podrobnosti o loupeži?“

„Prozatím spíše ne, policie teprve před malou chvílí dorazila na místo činu,“ odpovídala tvářenkové dámě reportérka. „Je však nutné podotknout, že za poslední měsíc se nejedná o jedinou loupež, která byla v okolí Zapadákova spáchána. Několik vykradených domů již bylo zaznamenáno v okolních vesnicích a před pár týdny se rovněž hned několikrát událo vloupání v nedaleké chatové osadě. Jakmile budeme vědět více, neprodleně vás budeme informovat.“

Zalapala jsem po dechu. To snad není možné...chatová osada...co když...?

Z myšlenek mě vyrvala Margaret, když televizi najednou vypnula a zhurta se zvedla z gauče. Lžiči od zmrzliny zahodila na stůl tak, že se odrazila od stolu jako ping-pongový míček. Bill ji sotva stačil chytit.

Margaret přesně podle mého očekávání vytočila čísi telefonní číslo a tradičně se zabarikádovala v koupelně. Sledovala jsem ji, dokud za ní nezaklaply dveře. Až byl čistý vzduch, obrátila jsem se na Billa a Sissinku.

„Zdálo se mi to, nebo ta reportérka stála...v naší ulici,“ doplnili mě jednohlasně.

„Tak nějak to zapadá do sebe,“ pokračovala jsem. „A ať už chceme, nebo ne, to, co víme, jaksi všechno vede k Margaret.“

Sissinka s Billem nic neřikali. Bylo na nich vidět, že usilovně přemýšlí. Zato já už jsem byla skálopevně přesvědčená. Naše teorie je správná a Margaret v žádném případě nemá dobré úmysly.

„Stejně se mi to celé nějak nezdá,“ krčila čelo Sissinka. „Kdyby přeci byla tím lupičem, nemyslíte si, že by nejprve vykradla nás?“

V dalším přemýšlení nám ale zabránila policejní siréna. Do naší ulice vjela dvě policejní auta a minula náš dům. Bill se bez váhání vydal ke dveřím.

„Co máš v plánu?“ vyběhla za ním Sissinka. Bill se natáhl pro klíče válející se na komodě v předsíni, kam je předtím mrštila Margaret, vsunul jeden z nich do zámku domovních dveří, chytil jej zuby a otočil jím, dokud zobáček na dveřích nepovolil a dovnitř se nevkradl pruh jemného světla ranního slunce. Bill vrátil klíče na komodu a vyklouzl ven.

„Pojďte se mnou,“ vyzval nás. Se Sissinkou jsme se na sebe váhavě podívaly. Nakonec jsme ale Billa poslechly.

Společně jsme přešli plot oddělující předzahradu od ulice (branku Margaret zamkla a klíče jsme si zabouchli uvnitř) a vydali jsme se směrem, kam před chvílí mířily policejní vozy. Nemuseli jsme jít daleko. Ulice se mírně stáčela a dům, který byl v noci vykraden, stál doslova a do písmene vedle toho Sissinčina. Sissinčin a Billův dům už dělil jenom ten, ve kterém jsem bydlela já se svými paničky.

Před vykradeným domem stála tři policejní auta a čtvrté, které podle nápisu na jeho kapotě patřilo televizi. U plotu stála redaktorka, kterou jsme doma viděli v televizi a s mikrofonem v ruce mluvila s jedním z policistů. Ostatní strážníci hovořili s majiteli domu anebo sbírali informace o loupeži.

Bill se jen tak ledabyly postavil k plotu nedaleko od reportérky a nejspíš velitele policejního zásahu. Nikdo si nás nevšímal, tudíž jsme mohli nerušeně pozorovat a hlavně poslouchat. Velitel zásahu zrovna podával rozhovor reportérce a tvářil se u toho jako nadívaný krocan. Pochopitelně, v televizi nejste každý den.

„Podle našich dosavadních informací se dva lupiči dostali do domu kolem druhé hodiny v noci,“ vysvětloval reportérce a oba u toho snímala kamera. „Odesli elektroniku, peníze v hotovosti a další cennosti. Více případ zatím nebudeme komentovat,“ popisoval. Kdyby šlo o vraždu, stačilo by dodat „více až po pitvě“ a měli byste tu nejtypičtější policejní výpověď.

„Byli dva. Myslíš, že jedna z nich byla Margaret?“ naklonila se ke mně Sissinka.

„Nepochybuj o tom,“ potvrdila jsem jí. „Co myslíš ty, Bille?“ zeptala jsem se Billa. Nikdo neodpovídal.

„Bille?“ ohlédla jsem se zmateně a zahlédla jsem ho, jak se schovává za garáží vykradeného domu a vyzývá nás, abychom šly za ním.

Protáhly jsme se mezerou v plotě, přeběhly kousek trávníku a vklouzly jsme za garáž vedle Billa. Nikdo nás naštěstí nezaregistroval.

„Co tu děláš?“ divila se Sissinka. Bill jí packou u pusy naznačil, že má ztlumit hlas.

„Jdu obhlédnout taktiku zlodějů,“ objasnil jí. „Pokud je lupičem opravdu Margaret, měli bychom dům zabezpečit.“

„Jak to myslíš, zabezpečit?“ nechápala jsem.

„To zjistíme, až to prohlédneme tady,“ opáčil Bill a napřaženou packou ukázal na otevřené okýnko do koupelny.

„Už zase se máme drápat dovnitř tudy?“ stěžovala si Sissinka.

„Máš snad lepší nápad?“ vyjel na ni Bill. Sissinka se ušklíbala.

„Samozřejmě, že mám,“ odsekla mu. „Mají tu schody na balkon v prvním patře. Půjdeme prostě po nich,“ poučila Billa.

„Dobře, máš lepší nápad,“ uznal a Sissinka se vítězoslavně usmála.

Najednou mě někdo chytl pod krkem.

„Sem nesmíte.“ Byl to jeden z policistů. „Probíhá tu vyšetřování,“ pověděl nám, co už jsme dávno věděli a s dalšími dvěma kolegy nás vyšoupli na ulici. Velitel zásahu do nás měl zapíchnutý pohled celou dobu, co jsme se po chodníku šourali zpátky domů.

„Kdybychom tam vlezli tou koupelnou, nevšimli by si nás,“ obořil se na Sissinku Bill.

„Kdybys šel rovnou po těch schodech, tak by si nás nevšimli!“ prskala Sissinka.

„Nehádejte se!“ usměřňovala jsem je. „Radši vymyslete, jak se teď dostaneme domů,“ poradila jsem jim. Zarazili se

u zavřených dveří našeho domu. Měli jsme si vzít klíče, běželo mi v hlavě.

Dveře se ale během několika vteřin samy otevřely. Stála v nich Margaret a usmívala se na nás.

„Kampak jste se mi zaběhli?“ mluvila medovým hláskem. „Ještě jsme neměli snídani,“ připomněla nám a uhnula ze dveří, abychom mohli vejít dovnitř.

„To snad ne!“ zašeptala Sissinka. „Šmírovala nás!“

Margaret vešla do obýváku a zamířila ke kuchyňskému koutu. Zastavil ji ale mobil, který začal zvonit na stole. Margaret se ani neobtěžovala se zabarikádováním se v koupelně a hned hovor přijala.

„Tomu byste nevěřil,“ uchechtla se do telefonu. „Spletli si dům!“ rozesmála se a přeci jen se ke koupelně vydala.

Ani jsme nedutali, dokud za ní nezaklaply dveře.

„Tak poslouchejte,“ obrátil se na nás Bill. „Musíme zabezpečit dům, a to hned.“

„A proč na tom pořád tak trváš?“ obrátila oči v sloup Sissinka. Bill na ni vykulil oči, jako kdyby právě spadla z višně.

„Protože tu řádí zloděj?“ zaťukal si na čelo.

„A i kdyby Margaret byla ten zloděj, nemyslíš si, že už by nás dávno vykradla?“ trvala si na svém Sissinka.

„Hlídá to tu pro své kolegy,“ odporoval jí Bill. „Pravidelně jezdí na chatu mých páníčků a vyplavuje je, aby je tam zdržela. A to, že si zloději spletli dům, je přeci naprosto jasné – vykradli sousedy místo nás. To ale znamená, že je dost možné, že přijdou i k nám. A to dost brzy. A povede se jim to, protože je Margaret klíd' o píd' o pustí dovnitř. A hned jak akci dokončí, zmizí s nimi a půjde páchat zločiny o dům dál. Doslova, protože vaši páníčci jsou pryč,“ rozjel se Bill. Sissinka mlčela. Jeho teorie celkem dávala smysl. Ale i přesto mě napadlo něco jiného.

„Co když Margaret není zlosynka?“ vstoupila jsem do jejich hádky. Oba mě obdařili podobným pohledem, jakým Bill před chvílí sjel Sissinku.

„A co jiného by byla?“ nakrčil čelo Bill.

„Třeba tajná agentka,“ zamyslela jsem se. „Co když se tu zdržuje, aby vyšetřovala všechno, co se za poslední dobu seběhlo?“

„To je hloupost,“ odbyl mě Bill. Sissinka chtěla něco dodat, ale zastavilo ji klapnutí dveří od koupelny. Margaret už si telefonát zjevně vyřídila.

„Tak co, dáme snídani?“ usmála se na nás. My jsme strnule stáli a koutkem oka jsme ji pozorovali.

„Páni, to už bylo devět?“ hrozila se Margaret při pohledu na hodiny. „Nejvyšší čas na snídani, že ano?“ usmívala se a postavila před ledničku tři misky. Nasypala nám do nich granule, pohladila mě po hlavičce a pak popadla klíčky od auta a opět se po ní slehla zem.

Bill zanechal misku se snídání bez povšimnutí a vydal se na zahradu.

„Kam zase jdeš?“ křičela na něj z dálky Sissinka.

„Zajistit, že tu nikdo neukradne ani kůrku chleba,“ odpověděl jí Bill a zmizel v kůlně. Chvíli tam něco kutil, slyšely jsme bouchání haraburdí. Pak se objevil s pilou v puse.

„Co s tím chceš dělat?“ civěla jsem na něj. Bill došel k úzkým dřevěným schodům do poschodí.

„V prvé řadě zařídíme, že se zloději vůbec nedostanou do patra,“ poučil nás Bill. „Zajděte prosím do kůlny. Potřebuji ještě provaz a ten pořádný kýbl lepidla vedle pneumatik.“ Když jsme se s tím vším vrátily, Bill měl už přeříznutý třetí schod na schodišti. Ne, že rozříznul tři, ale Bill rozpůlil třetí, na který, když jdete z přízemí, šlapete.

„Lily, ty jdi nahoru, vezmi kýbl a nakloň se přes zábradlí,“ instruoval mě Bill. „Sissi, my dva zůstaneme tady dole, a až bude Lily nahoře, hodíme jí tam ten provaz.“ Vzal jeden konec provazu, obvázal jím půlku přeříznutého schodu a pevně ho utáhl. Pro jistotu ho ještě upevnil kapkou lepidla z kýblu, který jsme mu předtím se Sissinkou donesly.

„Jsem tu,“ hlásila jsem zadýchaně, když se mi podařilo kýbl vyvléct nahoru.

„Dobře,“ odpovídal mi zespodu Bill. „Teď ti hodíme ten provaz.“

Předklonila jsem se přes zábradlí. Bill se Sissinkou napočítali do tří a pak mi provaz vymrštili nahoru. Chňapla jsem ho do tlapek a přehodila přes zábradlí tak, že jeho druhý konec vlál kousek pod ním. Přesně podle Billových instrukcí.

„Výborně, Lily,“ pochválil mě Bill. „Když teď zloděj půjde a šlápne na schod,“ vysvětloval nám princip své pasti, „zatáhne za provaz a překlopí tak na sebe kýbl plný lepidla.“

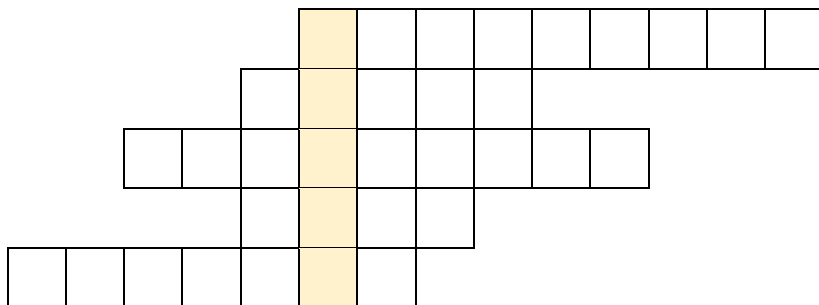
„Páni,“ zírala Sissinka. „To je něco.“ Bill se pyšně ušklíbl.

Několik hodin jsme běhali po domě a nastražovali pasti všude, kam to jen šlo. Byly tak promyšlené a geniální, že ať už by zloději udělali cokoliv, neměli by šanci vyvážnout bez úhony. Teď ještě, aby přišli...

Karolína Příbylová, O4.A

Luštění

Křížovka

1. historičtí mořeplavci ze Skandinávie
2. ženské jméno, jež má svátek 30.6.
3. mužské jméno, jež má svátek 7.5.
4. jeden z živelů
5. nejznámější dílo Boženy Němcové

Tajenka: _____

Řešení:

(1. vikingové, 2. Sárka, 3. Stanislav, 4. země, 5. Babička; tajenka – váněk)

Osmisměrka

E	I	C	A	R	K	O	M	E	D
L	N	P	A	A	O	K	E	K	A
O	R	N	K	A	N	Ó	D	O	R
R	E	O	H	R	A	D	A	S	H
C	R	A	T	Á	T	R	N	Y	V
D	P	O	C	H	N	E	D	D	A

demokracie med kód ohrada

akord hned ranec role

cop hrad táta kos

konat trny ne

Tajenka: _____

Řešení:

(ordnad – vřesni)

Natálie Macalíková, O1.B

Šéfredaktorka
Karolína Příbylová

Redaktoři
Michal Synek
Jakub Havel
Adam Fajkus
Viktorie Kratochvílová
Odetta Ambrož
Natálie Macalíková
Matyáš Pořízka
Eliška Tomková

Editor
Robin Šubert

Obálka
Hana Vilímová

Baví Tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře? Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále přijímá nové členy. Přidej se do našeho týmu a začni psát hned teď!